

(Заканчанне. Пачатак на 1-й стар.)

ДЗЯКУЮЧЫ жонцы фронтавіка Уладзіміра Карнеенкі — Ульяне Дзімітрыеўне — мне пашчасціла убачыць і сфатаграфавача самога поўнага кавалера. Справа ў тым, што ў той час Уладзімір Якаўлевіч быў прыкаваны да ложка — вынік цяжкага інсульту. Сем гадоў Ульяна даглядала ветэрана — карміла, вучыла гаварыць, хадзіць, чытала яму газеты і кнігі. Калі трапіў у іх кватэру — а жылі Карнеенкі ў той час у Магілёве, — гаспадыня прыгадала мне тое-сёе з фронтавога біяграфіі мужа. Сам фронтавік, слухаючы нашу гаворку, увесь час плакаў, імкнуўся нешта сказаць, магчыма, дапоўніць — ён усё ўсведамляў і разумее...

— У Валодзі на вайне быў цяжкі кулямёт — «Максім», пранёс яго на плячах ад Быхава да Беластока, таму заўсёды казаў: самае цяжкае на вайне — перамяшчэнне, — пераказвала ад імя мужа Ульяна Дзімітрыеўна. — У яго было чатыры раненні, у палон ён не трапіў. Іх вучылі: каб у палон не трапіць, дык гранату пад вяртыць...

Часта ў мірных гады ветэрана даймалі сны пра вайну, пра тое, як немцы ішлі ў контратаку. Карнеенка

«Мы былі простыя салдаты...»

казаў, што на фронце ніколі не было страху, хоць даводзілася страляць адкрыта — акуп быў толькі да пося. Не верыў, што заб'юць, хоць бачыў, як гінулі іншыя...

А яшчэ Ульяна Дзімітрыеўна згадала, як яны да вайны разам хадзілі ў адну вясковую школу: яна — у сёмы клас, ён — у дзяты. Пажапіліся ў 1947 годзе, жылі дружна — пелі, танцавалі. Уладзімір працаваў скаратаром сельскага Савета і старшынёй калгаса. Для фотаздымка Ульяна пераадрэла мужа, паса-дзіла на канану, але ордэны не прышлілі, бо іх у ветэрана на той час ужо не было.

— Узнагароды трапілі, калі мы пераязджалі з Крычава ў Магілёў, — расказаła жанчына. — Але пра гэта дзеда мы не кажам, каб не параніць яго душу.

Зусім іншая сустрэча адбылася ў Пінску з Львом Хадановічам. Ветэрану на той час было ўжо шасць-дзят шэсць гадоў, як кажуць, час заслужанага адпачынку. Але ён зусім не збіраўся адпачываць, па-ранейшаму працаваў на рачным флоце.

— Я выраס на Сожы і з маленства марыў быць мараком, насіць цяльняшкі. Толькі пасля вайны, нарэшце, наблізіўся да сваёй мэты — паступіў у Гомельскі рачны тэхнікум, — казаў поўны кавалер.

Пра сябе, свае партызанскіх і фронтавыя будні Леў Сяргеевіч не надта імкнуўся апавядаць — маўляў, ён чалавек даволі вядомы, пра яго многія газеты шмат пісалі, і наогул не любіць ён выхваляцца. Адчувалася, што за гэтымі словамі стаіць чалавечая сіціпласць. Нават для гэтага партрэта

Леў Сяргеевіч неахвотна накінуў на сябе святочны пінажак.

— Мы былі простыя салдаты і не заўсёды ведалі, за што нас узнагароджвалі, — казаў ветэран. — Рабілі шмат чогэ, але камандзіры ўсё ведалі пра нашы подзвігі і падавалі рапартаы.

Сярод беларускіх поўных кавалераў ордэна славы Леў Хадановіч — адзін з тытулованых: на яго пінажку, акрамя трох зорчак «славы», былі прышлілены яшчэ чатыры ордэны — два ордэны Чырвонай Зоркі, ордэн Чырвонага Сцяга і ордэн Айчыннай вайны. Убачыўшы маё здзіўленне, ветэран растлумачыў, як адбіралі прэзідэннтаў на парад Перамогі ў сорах пятым у Маскве: трэба было мець чатыры баявыя ордэны, рост не меней за метр семдзесят,

быць без фізічных недахопаў і атрымаць станоўчую характарыстыку ад камандзіра.

Мы рушылі ў Пінскі порт, дзе працаваў ветэран, — ён хацеў паказаць сваю нафтаналійную баржу, на якой нёс матроскую вахту. Дарагой стары салдат прыгадваў розныя жывыя гісторыі: «Аднойчы, у шасцідзясятыя, я ледзь не страціў свае ордэны, а ўсё таму, што ветэраны былі не ў пашане — фронтавікам перасталі плаціць грошы за баявыя узнагароды. У той час у маёй сям'і раслі тры сыны, двое з іх паступілі, але не было грошай на іх вучобу. Таму і вырашыў абмяняць свае «славы», панёс у скупку. Скупшчык праверыў метал, але параў не здаваць ордэны, зберагчы на памяць. Вельмі ўдзячны таму мудраму чалавеку!»

Анатоль КЛЯШЧУК.

Леў ХАДАНОВІЧ

Герой нашага аповеду меў вельмі пакрыжаны ваенны шлях. Мяркуюць самі: Льву Хадановічу яшчэ не было васьмнаццаці гадоў, калі немцы акупавалі яго родную Кармяншчыну. Усё, што было за яго плячыма, — скончаны 9 класаў. Зрэшты, чакаць паўналецця, якое надыйшло б у канцы лістапада, юнак не стаў. Ён дадаў сабе крыху гадоў і так трапіў у верасні 1941-га ў склад 45-га стралковага палка на Бранскі фронт.

...Арлоўска-Бранская аперацыя, якая ішла ў гэты час, мела мэтай скаваць наступ немцаў на тультскім напрамку, каб не даць ім акружыць Маскву з поўдня. Сямнаццаць дзён Чырвоная Армія стрымлівала там акупантаў. За гэты час атрымалася падрыхтаваць абарону рубяжоў каля Тулы і Масквы. На самім жа Бранскім фронце абстаноўка была вельмі напружаная. Вермахт здолеў акружыць часці Чырвонай Арміі, але і сам нёс цяжкія страты.

У ліку тых, хто прарываўся з акружэння позній восенню 1941-га, быў і Леў Хадановіч. Яму пашанцавала — застаўся жывы. Але выйці да сваіх так і не здолеў. Спяраха ён разам з некалькімі баявымі таварышамі арганізаваў невялікі партызанскі атрад, які ў маі 1942-га ўліўся ў 1-ю Гомельскую партызанскую брыгаду. Леў Хадановіч быў накіраваны ў склад дыверсійнай групы. Дзякуючы юнаму падрыўніку пад адхон паліцаў не адзін нямецкі эшалон.

У канцы 1943 года Леў Хадановіч другі раз за жыццё быў прызваны ў Чырвоную Армію — яго партызанская брыгада ўз'ядналася з часцамі рэгулярнага войска. Далей лён юнака быў звязаны з 718-м стралковым палком, які ўваходзіў у склад

139-й стралковай дывізіі 2-га Беларускага фронту. Вось толькі давядося змяніць кваліфікацыю — падрыўнік стаў разведчыкам.

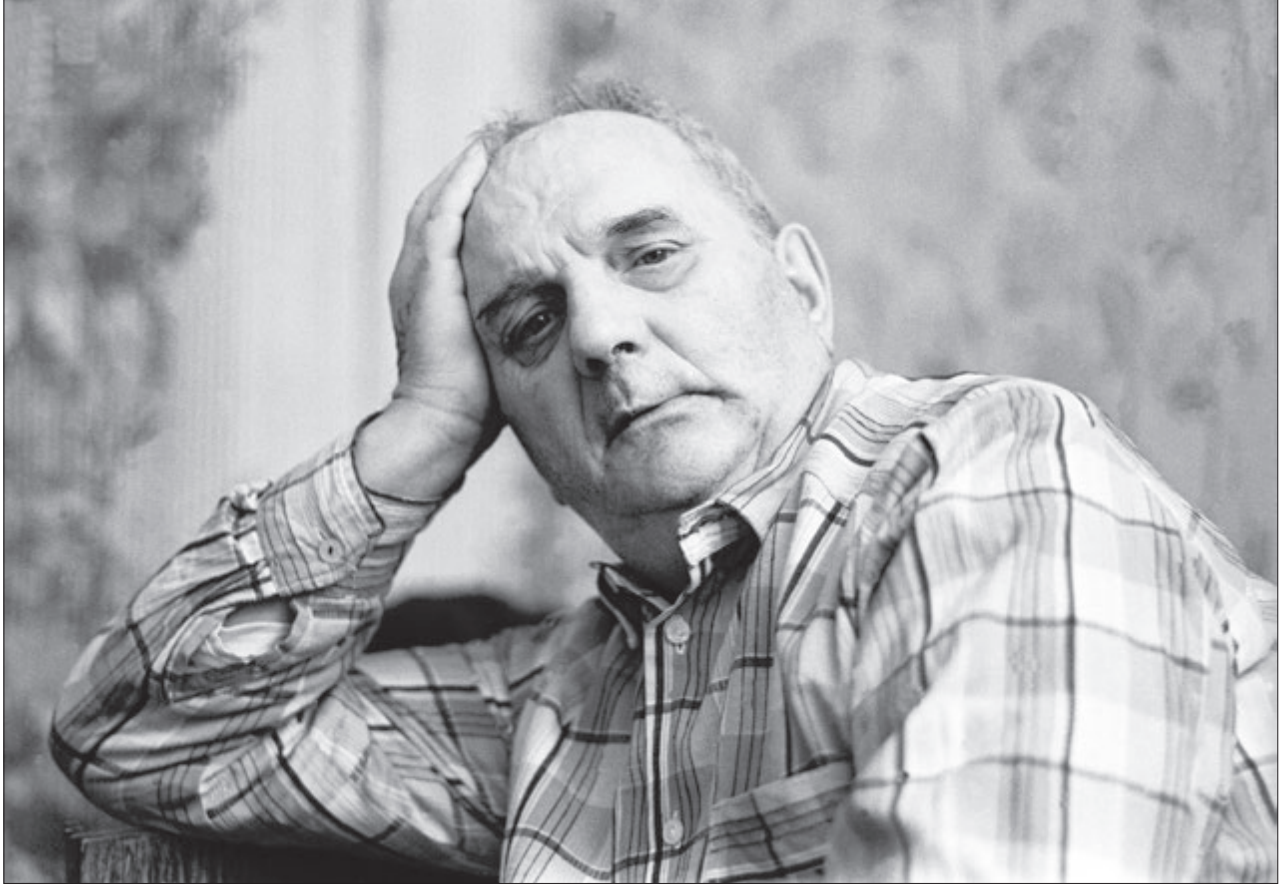
...У ноч на 23 ліпеня 1944 года памочнік камандзіра ўзвода сяржант Хадановіч выконваў важнае даручэнне камандавання — знішчыць двух варожых карэктроўшчыкаў агню, якія заселі на адной з вышынь паблізу вёскі каля Гродна. Зрабіў ён гэта паспяхова, а назад вярнуўся з каштоўнымі звесткамі пра тое, як размяшчаюцца агнявыя сродкі ворага. Загадам па дывізіі ён быў узнагароджаны III ступені.

У канцы 1944 года баі перамясціліся ўжо на тэрыторыю Польшчы. У ноч на 1 снежня наш герой разам з групай байцоў здзейсніў дзёрзкі рэйд. Яны пераадрэлі раку непадалёк ад горада Ломжа і праніклі ў размяшчэнне праціўніка. Немцы не паспелі зразумець, што да чаго, як у іх бліндаж адна за другой паляцелі гранаты. На асабістым ліку старшага сяржанта Хадановіча — знішчаны стэнды кулямёт і два «языкі». А праз тры тыдні — і ордэн Славы II ступені.

А неўзабаве Леў Хадановіч стаў і поўным кавалерам ордэна. У адным з баёў у лютым 1945-га, якія ішлі на подступах да Гдыні, ён паблізу вёскі Слаўна здолеў захапіць нямецкага афіцэра ў палон. Пры ім былі вельмі каштоўныя дакументы, дзе змяшчаліся ўсе звесткі пра прыродні край абароны праціўніка. Дакументы ўжо рыхтаваліся на подпіс камандуюча 2-га Беларускага фронту Маршалам Савецкага Саюза Канстанцінам Ракасоўскаму, як у скарбонку заслуг Леў Сяргеевіч паклаў яшчэ адзін учынак, які нельга было абмінуць, — у канцы сакавіка 1945 года ён даставіў ў савецкае размяшчэнне 35 палонных немцаў.

Старшыню Хадановіча прадстаўлялі і да звання Героя Савецкага Саюза. Але так складалася, што загадам на 49-й арміі ён быў узнагароджаны ордэнам Чырвонага Сцяга. У красавіку 1945-га ўмоцнены ўзвод разведкі фарміраваў раку Одр і ўтрымліваў невялікі плацдарм, пакуль не падаспелі

Уладзімір КАРНЕЕНКА

Даваенны жыццёвы шлях Уладзіміра Карнеенкі мала чым адрозніваўся ад біяграфіі соцень тысяч яго маладых суайчыннікаў. Нарadzіўся ў сярэдзіне ліпеня 1924 года ў вёсцы Губіншчына Крычаўскага раёна. Да вайны паспеў атрымаць сярэдняю адукацыю і пайшоў працаваць у мясцовы калгас — сялянская сям'я жыла незможна. Там яго і застэле ваіна. На той час узрост Уладзіміра Карнеенкі быў неперыўзны — яму толькі-толькі споўнілася сямнаццаць. Але гэта не стала перашкодай для яго, каб пайсці ў партызанскі атрад. Ваяваў ён там да вызвалення Крычаўшчыны ў канцы 1943 года. Адтуль жа і быў прызваны ў Чырвоную Армію.

Уладзімір Карнеенка трапіў у кулямётную роту, якая ваявала на 1-м Беларускам фронце ў складзе 1262-га стралковага палка 380-й стралковай дывізіі. І ўжо праз два месяца 19-гадовы юнак здабыў ордэн Славы III ступені. 28 лютага 1944 года баі ішлі каля вёскі Янава Быхаўскага раёна. Кулямётчык Карнеенка веў па нем-

цах прыцэльны агонь, знішчыў каля дзясятка захопнікаў.

Моцныя баі на ўсходзе Быхаўшчыны працягваліся і праз месяц. Немцы жорстка біліся за кожны населены пункт, бо савецкія войскі пагражалі перарэзаць важную артрэю — Чыгунку Магілёў—Жлобін. Падчас вызвалення вёскі Красніца яфрэйтар Карнеенка асабіста знішчыў 25 немцаў і прымусіў назаўжды замаўчаць ручны кулямёт. Варожая куля зачэпіла і яго, але з поля боя ён не сышоў і працягваў страчыць з кулямёта і далей. Камандаванне дывізіі ацаніла мужнасці і адвагу, паўторма узнагародзіў Уладзіміра Якаўлевіча Ордэнам Славы III ступені.

...5 ліпеня 1944 года Мінск быў ужо вызвалены. Але паблізу галоўнага Беларускага горада немцы яшчэ заставалі на сваіх пазіцыях. У гэты дзень разам са сваім аддзяленнем Уладзімір Карнеенка ажыццявіў вельмі дзёрзкі рэйд. Разам са сваім аддзяленнем ён цягнуў пранік у размяшчэнне ворага і, дачакаўшыся зручнага моманту, пачаў трапа невялікі агонь на акупантах, знішчыўшы іх некалькі дзясяткаў. Дзякуючы паніцы, якая ўзнялася сярод

немцаў, вёска Белая Лужа Смалявіцкага раёна была вызвалена з мінімальнымі стратамі. А вось малодшаму сяржанту Карнеенку, які атрымаў за гэтую аперацыю ордэн Славы II ступені, пашанцавала меней. Ён быў цяжка паранены і паўгода правёў у шпіталі. Пасля вяртання ў родны полк яго яшчэ чакалі баі ў Польшчы і на Далёкім Усходзе — супраць Японіі.

Як жа ён стаў поўным кавалерам? Праз 25 гадоў пасля заканчэння Вялікай Айчыннай, у 1970-м, Прэзідыум Вярхоўнага Савета СССР пераўзнагародзіў Уладзіміра Карнеенку ордэнам Славы I ступені — за ўзорнае выкананне заданняў камандавання. Тым самым быў адменены загад аб паўторным узнагароджанні ордэнам Славы I ступені — бо фактычна старшыня Карнеенка быў адзначаны двойчы за адзін подзвіг. Ордэн яму асабіста ўручыў ваенны камісар Крычаўскага раёна 9 мая 1971 года — пасля заканчэння баявых дзеянняў Уладзімір Якаўлевіч вярнуўся да сябе на радзіму. Потым жывіў у Магілёве, дзе і памёр 10 мая 1996 года.

Валар'ян ШКЛЕНІК. Анатоль КЛЯШЧУК (фота).

ПРЫСТУПКИ ПОДЗВІГУ

(Заканчанне. Пачатак на 1-й стар.)

Курган Славы быў урочышта адкрыты ў ліпені 1969 года, на 25-ю гадавіну вызвалення Беларусі. Да яго стварэння мела дачыненне каля мільёна чалавек — жыхары Мінска і Мінскай вобласці, ветэраны вайны, вайскоўцы, рабочыя, студэнты, школьнікі прывосілі сюды зямлі зямлі. На вяршыню кургана была дастаўлена мянцэ з гарадоў-герояў Масквы, Ленінграда, Кіева, Валгаграда, Севастопаля, Адэсы, Брэсцкай крэпасці-героя і населеных пунктаў, вядомых дзякуючы баявымі і працоўным подзвігам. У падножжы кургана замуравана капсула з наказам нашчадкама.

Свежыя фарбы

Менавіта Курган Славы — адзін з тых мемарыялаў, які актыўна «працуе» на патрыятычнае выхаванне. Сёння тут прымаюць прысягу салдаты, ускладаюць кветкі вясельныя пары, каля падножжя Кургана Славы праходзяць выпускныя Акадэміі Міністэрства ўнутраных спраў, сюды прыязджаюць замежныя дэлегацыі. Ні адно будыно мадэльнае мерапрыемства, якое праводзіцца Федэрацыяй прафсаюзаў Беларусі, не абходзіцца без наведвання мемарыяла. Гэтая арганізацыя ўжо доўгія гады займаецца рэстаўрацыяй Кургана Славы і напалеўнем яго новымі сімваламі і дэталамі, якія дазваляць наведвальнікам больш даведацца пра гісторыю Вялікай Айчыннай вайны.

Першыя работы па наведванні парадку на мемарыяле адбыліся яшчэ ў 2004 годзе. Федэрацыя прафсаюзаў выступіла за тое, што неабходна развіваць музей баявой тэхнікі пад адкрытым небам.

«Федэрацыя прафсаюзаў з'яўляецца самай масавай грамадскай арганізацыяй, якая аб'ядноўвае чатыры мільёны членаў прафсаюзаў па ўсёй краіне. У нас ва ўсіх структурах ёсць маладзёжныя саветы. Сярод нашых членаў не толькі працоўная моладзь, але і навушчаны сярэдні і вышэйшых навуковых устаноў. Таму арганізацыя ўдзяляе вялікую ўвагу рабоце з гэтай катэгорыяй у адукацыйнай, культаўнай, спартыўнай галіне і, канешне, клопаціцца пра патрыятычнае выхаванне, — заўважае начальнік галоўнага ўпраўлення па культуры і грамадскай рабоце апарата Савета ФЛБ Арцём

ІГНАЦЕНКА. — Вялікая колькасць хлопцаў і дзяўчат выходзіць на суботнікі, бярэ ўдзел у рабоце па добраўпарадкаванні. Акрамя Кургана Славы, ёсць вялікая колькасць помнікаў, мемарыялаў, абеліскаў, месцаў воініскіх пахаванняў, брацкіх магіл, якімі аpleкуюцца прафсаюзы. На цяперашні момант у нас больш за чатыры тысячы аб'ектаў, за якімі замацаваны прафсаюзныя арганізацыі. На пастаяннай аснове яны праводзяць работы па добраўпарадкаванні: недзе кладуць плітку, дзесьці ставяць агароджы, прыбіраюць. Сярод найбуйнейшых аб'ектаў, якія куруюць прафсаюзы абласнога і раённага ўзроўня, — тэрыторыя брацкай магілы лагера-шпітэля «Рэвір» (Брэсцкая вобласць), комплекс «Парыў» (Віцебская вобласць). На Гродзеншчыне шэфства ўзята над комплексам «Шавулічы» — вёскай, якая паўтарыла лёс Хатыні».

Федэрацыя прафсаюзаў актыўна ўзаемадзейнічае з Беларускай рэспубліканскай асаюзам моладзі, ветэранскай і піянерскай арганізацыямі, Міністэрствам адукацыі.

Маштабныя мерапрыемствы па аднаўленні Кургана Славы пачаліся ў 2015 годзе і былі прымеркаваны да 70-годдзя Вялікай Перамогі. Дзякуючы намаганням прафсаюзаў мемарыял значна абнавіў аблічча. Былі адноўлены ўсе прыступкі (да агляднай пляцоўкі вядуць дзве лесвіцы — у кожнай па 241 прыступку). Упершыню ў гісторыі мемарыяла на ім было замаена травяное пакрыва. Курган — тое месца, дзе пастаянна свеціць сонца, таму ў спякотнае лета трава выгарала і помнік выглядаў рудым. Было прынята рашэнне падняць стары дэран, устанавіць антыкратную сетку, правесці сістэму паліву і пакласці новую рулонную траву. Як вынік — сёння дагляджаны курган улётку зелянее, незалежна ад надвор'я.

Таксама ў 2015 годзе была зроблена ўнікальная падсветка, — мемарыял не прападае ўначы і прыцягвае ўвагу падарожнікаў. Нават у позні час на прыступках, што вядуць да вяршыні, сёння можна бачыць наведвальнікаў.

і грукату ад снарадаў, і нам можа служыць мірнае сонца.

Таксама адрэстаўраваны мазаіка, барэльефы. Колькасць наведванняў Кургана Славы пастаянна расце, таму прафсаюзныя работнікі ў 2018 годзе прынялі рашэнне аб установацы інфармацыйных планшэтаў, якія будуць знаёміць гасцей з падзеямі, што адбываліся ў гады Вялікай Айчыннай вайны. Адзін са стэндаў паказвае сучасную незалежную Беларусь, яе прыгожыя мясціны, знакавыя прадыемствы, адноўленыя і мадэрнізаваныя за апошнія 25 гадоў. Інфармацыя на планшэтах пададзена на беларускай, рускай і англійскай мовах.

На 75-годдзе вызвалення Беларусі музей пад адкрытым небам папоўніўся штурмавіком Іл-2, сабраўны з арыгінальных дэталей, прычым часткі для яго рэканструкцыі паступалі з розных куткоў былога Саюза. Такія самалёты адыгралі важную ролю ў вызваленні Беларусі і наогул у гісторыі Другой сусветнай вайны — невывадачка іх прызвалі «лятуцьмі танкамі» і «чорнай смерцю». Гэтая машына па аб'ёме выпалу адна з самых масавых у гісторыі авіяцыі — за гэтыя гады было выраблена больш за 36 тысяч. Дарэчы, на ўрачыстым адкрыцці штурмавіка ў экспазіцыі мемарыяла «Курган Славы» прысутнічаў сын легендарнага лётчыка, двойчы Героя Савецкага Саюза Леаніда Бяды.

Сёлта побач з легендарнымі танкам Т-34 і самалётам Іл-2 будзе ўсталявана яшчэ адна слаўная баявая машына — «Кацюша». Упершыню яна была апрабавана ў бах за Оршу ў ліпені 1941 года. Планаўецца зладзіць святло-шума-дымавое шоу, піратэхніка будзе імітаваць залп легендарнай машыны. Таксама будзе закладзена памятная зорка і з'явіцца новы стэнд, прысвечаны «Кацюшам».

Планы на будучыню

Паступова Курган Славы ператвараецца ў шыкоўны адукацыйны праект, прычым кожны новы аб'ект — гэта магчымасць расказаць пра розныя старонкі гісторыі Вялікай Айчыннай вайны.

На жаль, праз пандэмію сёлета Федэрацыя прафсаюзаў не ўдалася здзейсніць яшчэ адну цікавую задумку — вясной планавалася высадка адзінага саджанцаў, прывезеных з гарадоў-герояў. У планах таксама стварэнне інфармацыйнай віртуальнай пляцоўкі і сістэмы QR-кадзіравання, каб наведваль-

Фота Анатоль Кляшчук

нікі магілі пры дапамозе сучасных тэхналогій больш даведацца пра гісторыю Вялікай Айчыннай вайны. Вяліся пераомы з мабільнымі аператарама, каб на тэрыторыі комплексу быў Wi-Fi — усё ж у замежных гасцей, якія прыязджаюць на Курган Славы, не заўсёды ёсць мабільны інтэрнат, а ў роўмінгу ён вельмі дарагі.

Сярод ідэй, якія разглядаюцца Федэрацыяй прафсаюзаў, — стварэнне 3D-экскурсіі, каб карыстальнікі, што заходзяць на сайт, магілі больш даведацца пра мемарыял. Магчыма, у будучым тут з'явіцца і аўдыёгіды — ва ўсім разе, такое пытанне прапрацоўваецца, бо часта на Курган Славы прыязджае адразу некалькі экскурсійных груп, таму патокі турыстаў неабходна размяжоўваць і забяспечваць інфармацыяй.

У добры шлях

У Федэрацыю прафсаюзаў Беларусі паступала шмат зваротаў як ад асобных грамадзян, так і ад цэлых груп (напрыклад, пад адным са зваротаў падпісалася каля 500 чалавек) з просьбай пусціць аўтобус, каб людзі, з якіх няма ўласнага аўтамабіля, магілі наведаць Курган Славы. «З гэтай прапановай мы выходзілі на розныя структуры: Мінابلвыканкам, Адміністрацыю Прэзідэнта, Мінабтранс і іншыя, — расказвае Арцём Ігнаценка. — Сумеснымі намаганнямі мы паставілі план прыпыначны пункт. І ўжо атрымалі наведвальніцтва ад Мінскага абласнога выканаўчага камітэта, што туды ў парадку эксперымента з лютага 2020 года арганізавана выкананне рейсаў па маршруце № 395В «Мінск—Смалявічы» з праходжаннем прыпыначнага пункта «Курган Славы», які здзяйсняюць два абаротныя рейсы па выхадных днях».

Алена ДЗЯДЗЮЛЯ.

Музейная справа

Дакранёмся да гісторыі?

3 ліпеня 1945 года убачыць свет каларовы святочны нумар «Звядзі», прысвечаны першай гадавіне вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. А сёння яго можна будзе бачыць на экспрэс-выстаўцы, якая праходзіць ў Беларускай дзяржаўнай музеі гісторыі Вялікай Айчыннай вайны.

«Звезда» — адзіная рэспубліканская газета, якая выходзіла ў гады вайны на занятай ворагам тэрыторыі — спачатку ў акупаваным Мінску (май—верасень 1942 года), а пасля ў партызанскай зоне (з 27 студзеня 1943 года да ліпеня 1944). 10 ліпеня 1944 года «Звезда» зноў пачала друкавацца ў сталіцы Беларусі.

Святочны нумар за 3 ліпеня 1945 года змяшчае віншаванні Маршалаў Савецкага Саюза Г. К. Жукава і А. М. Васілеўскага, генерала арміі І. Х. Баграмяна, вершы беларускіх паэтаў і ўспаміны пра бітву за вызваленне краіны. Таксама на Дзень Незалежнасці ў фае залы Перамогі музея будзе працаваць часовае экспазіцыя «З трэцім ліпеня».

Абдудзецца прэзентацыя праграмы «Юны экскурсавод». Семі з малымі наведвальнікамі могуць завітаць у інтэрактыўную зону «Лясная школа», дзеці паўдзельнічаюць у майстар-класах «Пластылінавы жываліс» і «Сімвалы Беларусі».

У фае музея сумесна з РУП «Белпошта» 3 ліпеня будзе ладзіцца акцыя «Адправім вестку ветэрану», а на пляцоўцы побач з музеем, дзе знаходзіцца легендарны самалёт Іл-2, пройдзе інтэрактыўная праграма «Сцяг Перамогі».

Мабільны музей будзе працаваць у Цэнтральным дзіцячым парку імя М. Горкага, дзе 3 ліпеня праходзіць марафон «Перамога-75: дарогама мужнасці і славы». Перасоўная экспазіцыя Беларускага дзяржаўнага музея гісторыі Вялікай Айчыннай вайны раскажа пра подзвігі, якія здзісяніліся ў беларускіх гарадах, і пазнаёміць з героямі тых падзей.

Святочную праграму падрыхтавалі і ў філіяле музея «Старая граніца», які знаходзіцца ў пасёлку Станькава Дзяржынскага раёна. Для гасцей імя вядуць бясплатную экскурсію па комплексе, пакажуць ім архіўную кінахроніку аб вызваленні Беларусі. Будзе працаваць інтэрактыўная пляцоўка (з тэматычнымі гульнямі і майстар-класамі).

Алена ДЗЯДЗЮЛЯ.